

Дмитро Терновий

067 2092577

099 2963070

dmytroternovyi@gmail.com

Напередодні,

або

Все буде добре

проста життєва історія на тлі війни

(створено за підтримки стипендіальної програми Goethe-Institut та German Federal Cultural Foundation)

Стрічка новин

13 лютого 2022

«Канада вивозить з України своїх військових інструкторів через небезеку війни»

«Байден пообіцяв Зеленському швидку та рішучу реакцію на можливу агресію Росії»

«У Польщі готуються до хвилі біженців з України»

«Папа Римський із тисячами людей мовчки помолився за Україну»

Сцена 1

Максим і Тася розмовляють через відеозв'язок в месенджері.

Тася. Тато, я колись вб'ю тебе!

Максим. Доню, ну що ти? Заспокойся! Все ж добре...

Тася. Добре?

Максим. Ну а що?

Тася. Ти знущаєшся?

Голос Марини. *(з сусідньої кімнати)* Максе! Ти з ким там?

Максим. *(кричить)* Я зараз! Зажди! *(переходить в іншу кімнату, говорить тихше)* Слухай, я тебе вмовляю, будь ласка!

Тася. Значить так. Або ти зараз же все їй розкажеш... Або я врешті все розповім сама.

Максим. Доню!..

Тася. Мовчи краще! Я знаю, що ти скажеш... Завтра – це крайній термін.

Максим. Завтра не можу.

Тася. Ну от!

Максим. Завтра ж чотирнадцяте....

Тася. І що?

Максим. Ну як що... День Святого Валентина. Як я їй все це викладу в такий день?

Тася. От і гаразд. Розкажеш. Ввечері. Вдень відзначите, а ввечері розкажеш. А ні – так ні. Значить, я сама.

Максим. Ну що ти мені ультиматуми ставиш!

Тася. А що мені залишається, якщо ведеш себе як дитина? Місяць вже відкладаєш і відкладаєш. А тепер кожен день на рахунку.

Максим. А от і мама!

(Марина з'являється)

Марина. Це ж Тася! Чого не покликав?

Максим. Я ж можу іноді з нею теж пошептатися.

Марина. Тасеньку, привіт!

Тася. Привіт, мам!

Марина. Чудово виглядаєш!.. Скажи, що в тебе все добре!

Тася. Все добре, мамо. Я дико скучила за вами. Давайте ви просто так приїдете, га? Квитки я сплачу.

Марина. Я теж скучила, доню... Так хочеться тебе обійняти!...

Тася. Ну так давайте вже!

Марина. Ми приїдемо! Обов'язково. Може, влітку. Як канікули будуть і у нас, і в тебе... А може, ти до нас приїдеш. Тут зараз красиво влітку. Місто таке квітуче, особливо в центрі. Розкажи краще, які там в тебе новини сьогодні.

Тася. Слухай... літо – це надто далеко... до літа ще стільки може різного трапитися...

Максим. Тасю!!!

Тася. Ну що?

Максим. Нічого. Ти розкажи, як день пройшов! Як ти взагалі...

Тася. Нема чого розповідати! Сиджу, втикаю у комп. А ви?

Марина. Ой! В мене ж обновка! Тобі сподобається. Зараз покажу *(виходить)*

Максим. Дякую. Бачу, що ледь втримуєшся.

Тася. Домовилися ж - завтра. Але це в останнє.

Максим. Гаразд-гаразд... Я і сам розумію, що треба вже. Але не знаю, з чого розпочати... І так, щоб не перехвилювалася... Ти ж знаєш її. А в неї зараз і так проблеми зі здоров'ям після цього ковіду клятого.

Тася. Ну, це в неї по життю таке...

Максим. Ну навіщо ти!...

Тася. Наважуйся вже. Вона ж не маленька, повинна знати. Що ти її тримаєш в ізоляції?... І мені слова не даєш сказати.

Максим. Та ні, це її вибір. Вона ж навіть у свій фейсбук давно не заходить, ти ж бачиш. Комп вмикає лише щоб попрацювати або свої музичні файли послухати. Їй так спокійніше. *(заходить Марина в новій сукні)* О! Тобі пасує!

Марина. Ну покажи ж їй! Дай сюди! *(відбирає в Максима смартфон)* Дивись! Ну, як?

Тася. Круто, мам.

Марина. Тобі подобається? Дійсно?

Тася. Авжеж.

Марина. Це я вчора пробігала наш улюблений сток, пам'ятаєш? Той, біля метро, у підвалі?

Тася. Ну, звісно!

Марина. І мій розмір. Абсолютно! Дай, думаю, візьму. А раптом тобі сподобається – віддам. В тебе ж є ті туфлі на підборах, вони за кольором ідеально підійдуть... От і подумала. *(пауза)* Ну, як?

Тася. Що?

Марина. Ти мене чула взагалі?

Тася. Мамо, мені подобається сукня. Носи із задоволенням.

Марина. Я кажу: хочеш таку?

Тася. Ні.

Марина. Чому?

Тася. Мамо, воно тобі личить. Серйозно. А мені ні до чого.

Марина. Ну як ні до чого. А ті туфлі? Можу передати з okazjiю...

Максим. Маринко, ну, вона ж сказала... Ну навіщо їй?

Марина. А я тобі казала: не лізь, коли я з дитиною говорю. Ну сто разів – одне й те. Скільки можна?

Тася. Мамо!

Марина. Що?

Тася. Не сваріться хоч пару хвилин!

Марина. Це ти татові своєму скажи.

Тася. Мамо, мені ж не п'ять років. Я можу сама собі купити що завгодно.

Марина. Ясно.

Тася. Ну, не сердься, мамо, я тебе люблю.

Марина. *(сухо)* І я тебе. Пока! *(Максиму)* На! *(віддає смартфон, уходить)*

Максим. Ну, от... Поговорили...

Тася. І тебе люблю.

Максим. Навзаєм.

Тася. Подарунок є?

Максим. Який подарунок? Аааа... Ну... Ми вирішили, що в якості подарунка одне одному разом у кіно сходимо. Десь у кав'ярні посидімо... Таке, коротше.

Тася. А на що йдете?

Максим. Гадки не маю. Мама обирала і щось там вибрала.

Тася. Все ясно з вами. Гарзд. Поговори з мамою. Ти пообіцяв. Я дуже хвилююся.

Максим. Поговорю. І не хвилюйся, все буде добре. До завтра!

Тася. До завтра.

(вимикаються)

Сцена 2

Тася відбиває дзвоник на смартфоні, сидить кілька хвилин в тиші. Заходить Марк.

Марк. Вже закінчили? Мене звільнено?

Тася киває і мовчить.

Марк. Ну що там? Він їй сказав?

Тася. *(хитає головою)* Пообіцяв завтра.

Марк. Ясно. А я думаю: в кого ти така?..

Тася. Що?

Марк. Кави?

Тася. Ні. Ти про що?

Марк. Про чийсь скритність. Чай?

Тася. Ми ж домовилися. Я їм розповім одразу після заручин. А це лише від тебе тепер залежить. Які до мене питання?

Марк. Але ж ми вже вирішили, що вони скоро будуть. Гаразд, не сердься.

Тася. Як же він мене бісить! А тепер і ти!

Марк. Хвилину! *(йде, повертається зі склянкою з соком)* Здається, твій улюблений... Чи ні...?

Тася автоматично бере склянку і п'є.

Марк. Я, власне, до того, що ти б вже розповіла про мене... І якщо хочеш, я сам за ними злітаю. І привезу, поки ти тут зі своїми заняттями...

Тася. Вже не злітаєш... Ні ти, ні я, і ніхто...

Марк. Чого це?

Тася. Вже немає польотів в Україну. Все!

Марк. Як це?

Тася. *(відкриває ноутбук)* Ось як. *(читає зі стрічки новин)* «Авіакомпанії зупиняють польоти над Україною», «Олігархи та бізнесмени залишають Україну чартерними рейсами». І врешті: «США попередили, що Росія може напасти на Україну вже 15 лютого». 15 лютого! За два дні! І він теж це читає кожного дня. От скажи: що треба мати в голові, щоб взагалі на це не реагувати?

Марк. Не знаю... Можливо, справа в тому, що вони всередині цих новин, і сприймають це якось інакше. Врешті, вони вже вісім років так живуть...

Тася. Я зараз просто вибухну *(починає плакати)*.

Марк. Йди сюди! *(обіймає її)* Не треба. Все буде добре... Все. Буде. Добре.

Стрічка новин

14 лютого 2022

«США оголосили про переїзд посольства з Києва до Львова»

«Путін ще не ухвалив остаточне рішення щодо вторгнення - Байден»

«Прем'єр Британії: Досить очевидно, що Росія планує війну»

Сцена 3

Ранок наступного дня. Максим заходить в кімнату з тацею, на якій пара чашок з кавою, і печиво. Марина тільки проснулася.

Максим. Привіт, сонце!

Марина. Ого! Чого це ти?

Максим. Зі святом тебе!

Марина. Га? Точно! І тебе. Ну, влаштуйтеся зручніше.

Максим сідає поруч з нею на постіль. Деякий час вони мовчки п'ють каву.

Максим. Що наснилося?

Марина. Якраз згадую... такий дивний, такий яскравий сон... Ніби ми з тобою в якомусь незнайомому місті. І там море. І люди чомусь дуже стривожені навкруги, і всі кудись біжать. А ми не розуміємо, в чому справа, і просто йдемо собі спокійно на набережну...

Максим. А потім?

Марина. А потім стає видно море, і ми завмираємо, тому що бачимо та-ку ве-ли-чезну хвилю!... Таку неймовірно високу! І ми стоїмо, лише переглядаємося, а потім ти кричиш «тікаймо!» І ми біжимо. А навкруги – натовп. Стільки людей, що я весь час думаю, як би не загубитися і тебе не загубити...

Максим. *(трохи поперхнувся, відкашлюється, потім залпом допиває каву і ставить чашку)* А потім?

Марина. Ти у порядку?

Максим. Так, не переймайся.

Марина. Потім - від жаху прокинулася... Бррр! До чого б це?

Максим. Допила? *(забирає чашку)* Ну, до чого... Ні до чого.... Хвилі – вони до хвилювання, здається.

Марина. А сильні почуття уві сні, кажуть, до протилежного у житті...

Максим. Отже... Тобто не жах, а щось навпаки... – сміливість, мабуть. От і гарно.

Марина. А тобі що наснилося?

Максим. Мені?.. Мммм... Мені нічого... Може, щось було, але не пам'ятаю. Добрий ранок! Підйом, сьогодні в нас великі плани! *(швидко йде з кімнати)*

Стрічка новин

14 лютого

Зеленський у зверненні запевнив, що все під контролем і закликав олігархів повернутися у країну

Польща поки не планує евакуації дипломатів з Києва та Харкова

Національну поліцію перевели на посилений варіант несення служби

Сцена 4

Того ж дня ввечері. Великий сучасний торгівельний центр. Максим у магазині чекає на Марину, яка зайшла у примірочну. Поки вона щось приміряє, він говорить по телефону.

Максим. ...А в тебе інсайдів ніяких?... Ну, ти ж журналіст, я думав, що може... Тобто ти читаєш ті самі новини... зрозуміло... Тривожний рюкзак зібрав вже?... От і я ні. Розумієш, в мене взагалі немає відчуття загрози чомусь. Точніше, відчуття загрози якраз є, а відчуття небезпеки – ні. Не знаю, як це пояснити... Ну так-так, ніби все це велика гра, де нами ж всі і грають... Хвилину!
(Марина відчиняє примірочну, показується в новій блузі)

Марина. Як тобі?

Максим. Та ніби гарно, але...

Марина. Неідеально, так?

Максим. Так.

Марина. От і я відчуваю... З ким ти?

Максим. З Сергієм.

Марина. Привіт йому! *(зачиняється)*

Максим. Тобі привіт від Маринки... Передам. Тобто в тебе взагалі ніякого плану Б?.. Катю з дітьми?... А куди?... Ааа, ну, дійсно, в неї ж мама в Ужгороді, я й забув.... А сам?... Повернешся, а далі?.. Тероборона?.. Угу-угу... Зрозумів. *(дивиться у смартфон)* Вибач, тут Тася по іншій лінії. Повисиш хвилину?.. Ок.

(перемикається)

Привіт, сонечко! Я тут з Сергієм балакаю... Тобі привіт від нього... Добре, передам.... Ні-ні, ще не говорив... Ми після кіно у магазин зайшли, ми ж не могли мимо пройти, ну ти розумієш... Вона у примірочній... А я тут неподалік, ти ж знаєш, як я все це люблю... Тим більш у теперішніх обставинах це взагалі якось сюррово виглядає. Хоча, ти знаєш, тут повно людей. І черга на касу. Ніхто не вірить, що щось таке може статися, розумієш?.. Дивний в нас народ, я ж тобі кажу - абсолютний олімпійський спокій. Хвилину! *(з'являється Марина в новому светрі)* О, це класно!

Марина. Точно?

Максим. Абсолютно.

Марина. І мені подобається... І спробуй: він такий м'який на дотик.

Максим. Ідеальна річ. Беремо!

Марина. Добре... Тут трохи залишилося *(зачиняється)*.

Максим. Тасю, я ж тобі обіцяв! Сьогодні ввечері поговорю, не хвилюйся. А потім зізвонимося... Слухай, в мене Сергій висить на іншій лінії... Так, пока!

(перемикається)

Серьож, тут? Вибач!.. У магазині. Марина захотіла нове взуття подивитися. А купить, здається, новий светр... Та не кажіть, куме!.. *(тихо сміється)* Саме так! Дивлюся і думаю: це все одно, що причепуряться на краю прірви. Але ж, слухай, про всяк випадок: вона не в курсі.... Взагалі. Тобто вона все відчуває якось - їй навіть сни такі постійно сняться - але не знає. До речі, мені

сьогодні теж наснилося... Це навіть не сон, а, навпаки, прокидання. Тобто, уяви, я прокидаюся серед ночі від вибуху, при тому він такий сильний що піді мною аж ліжко здригнулося. І я від цього ледь не підстрибую. Нічого не можу зрозуміти. Серце колотиться. А навколо тиша, спокій. Я ще з півгодини прислухався до звуків, поки заснув. Здається, я з цим передчуттям війни вже зжився. Кожен день вона в мене у голові... Що ти кажеш?.. Щось схоже, серйозно?.. Соррі, хвилину!

(Марина виходить у новому комбінезоні. Запитально дивиться на Максима, той хитає головою)

Марина. А мені подобається!

Максим. Ну, ні... Щось не те.

Марина. Тому що не під те взуття і футболку.

Максим. Нууууу... не знаю.

Марина. Гаразд. *(уходить в примілочку)*

Максим. Ти тут?... Ну, чому... вона в інет майже не ходить, а я мовчу, бо після тієї революції в неї на нервовому ґрунті так здоров'я глюкнуло. Вона ж все надто близько до серця приймає. Ну, що я тобі розповідаю, ти і сам знаєш... Та доведеться, саме сьогодні збираюся... Авжеж, біжи-біжи! Будемо на зв'язку. Я потім тебе про тероборону розпитаю про всяк випадок. Каті привіт! *(вимикається)*

Марина. *(виходить)* Втомився?

Максим. Є таке...

Марина. Ну, вибач. То як щодо светра?

Максим. Беремо, буде тобі подарунок.

Марина. Дякую *(цілує)* Він мені запов. І підійде під різні речі. Давай тепер і тобі щось виберемо!

Максим. Ні! Ні! Слухай, не починай! Мені нічого не треба, в мене все є! Я на кассу!

(забирає светр, швидко йде)

Стрічка новин

14 лютого

Канцлер Німеччини: питання членства України в НАТО не на порядку денному

У Кремлі звинувачують Київ у нарощуванні сил і намірі атакувати

Курс гривні обвалився

Сцена 5

Той же вечір. Максим і Марина сидять за столиком у кав'ярні, тихо грає музика.

Марина. І це їхнє, як ти кажеш, ударне угруповання прямо навпроти нас?

Максим. Та вони вздовж всього кордону, скрізь. Важко сказати, де їх немає. Там майже 200 тисяч війська.

Марина. А поляки своє консульство і посольство не вивозять?

Максим. Поки що ні.

Марина. Мабуть же, щось знають. Вони б не стали своїми громадянами ризикувати.

Максим. Сподіваюся.

Марина. І ти кажеш, це аж з травня місяця картина така?

Максим. Навіть трохи раніше. Вони у травні-червні вдарити могли, теж всі побоювалися, але ж не вдарили. Начебто трохи відійшли. А потім, восени, знову поперли сюди.

Марина. Чому мовчав стільки?

Максим. Слухай, ну, ми після чотирнадцятого року з твоїм здоров'ям скільки вигрібали... Ти ж на такі речі надто емоційно реагуєш. А потім ця ковідна історія, ти і так на ліках досі... Тобі тільки цієї інформації не вистачало для повного щастя. Вважай, що подарував тобі півроку спокою.

Марина. Ну ти і бовдур! Я ж все одно цю напругу відчуваю постійно. Лише не розумію, звідки воно...

Максим. Ну і ще, розумієш, в мене абсолютно немає відчуття небезпеки. І от з ким я ні розмовляю – те саме. У чотирнадцятому році, пам'ятаєш, я перший сказав: збираємо рюкзаки про всяк випадок. А тут – ну, взагалі нічого. Забужко, до речі, днями про це також писала на фейсбучі.

Марина. Ну, Забужко... в цьому плані не авторитет... Добре, і що будемо робити?

Максим. Так я, власне, про це і хотів.. Тася там на стіну вже лізе, хоче, щоб ми все кинули і приїхали. Хвилюється дитина. Я їй пояснюю, що в нас тут робота, дім, багато різних справ. Вона чути нічого не хоче: у вас там небезпечно, їдьте терміново до мене.

Марина. Ну, тепер вже літаки не літають, це хіба що автобусом...

Максим. Ти серйозно?

Марина. Коли вони планують напасти. Завтра?

Максим. Ну, наче... Це ж не я, а американська розвідка.

Марина. А сьогодні пізно ввечері ти мені все розповів...

Максим. Не хотів свято псувати...

Марина. Аааа, ну, дякую. І тепер я маю прийняти якесь рішення...

Максим. Я пропоную це обговорити і спільно його прийняти.

Марина. Знаєш що? А я нічого не буду вирішувати. Я буду повністю покладатися у цій ситуації на тебе. Врешті, це ти прийняв рішення тягнути з розмовою до останнього. Ти не збирав ніякі речі. А в нас місто - майже на кордоні. А в мене концерт на виході, в мене фінальні репетиції йдуть. І купа народу від мене залежить. І до біса ще треба зробити, щоб був гідний результат. І я дівчинка, я хочу сукню, зрозумів? Достатньо того, що я багато років відмовляла собі у всьому. Тому я буду носити цей светр, і ту сукню, що Тася не захотіла брати, буду працювати, і жити як зазвичай. Ось так.

Максим. Поговорили.

Марина. А чого ти чекав?

Сидять деякий час мовчки.

Марина. Направду хочу тобі сказати, що я дійсно готова покладатися на твою інтуїцію. В тебе сильна інтуїція. Тому як скажеш, так тому і бути. Не хочу нічого вирішувати. Не знаю, як правильно.

Максим. Я вже не відрізняю ці голоси в собі... Добре. Інтуїція інтуїцією, але... Давай все ж зберемо речі, нехай будуть наготові про всяк випадок. А Тасі скажемо, що все ж таки нікуди не їдемо. Поки що.

Марина. І треба прозорий скотч купити. Вікна про всяк випадок заклеїти.

Максим. Ти серйозно?

Марина. Ага.

Максим. Ммм... добре.

Марина. *(дістає з пакету светр)* Ні, ну класна річ!

Максим. *(посміхається)* Класна!

Марина. Це я з собою у валізку обов'язково візьму!

Стрічка новин

15 лютого

Сайти українських банків та міністерств зазнали небувалої за потужністю кібератаки

Більше половини українців готові чинити опір збройному наступу Росії – результати опитування

Світовий банк та Міжнародний валютний фонд перевели частину співробітників з України

16 лютого

Міністр оборони України каже, що станом на ранок на кордонах нічого незвичайного

Розвідка США не бачить обіцяного Росією відведення військ від України

Води Чорного й Азовського морів віднесено до зони військових ризиків

Сцена 6

Максим будить сплячу Марину.

Максим. Прокидайся, соню, все проспий!

Марина. Що таке? Що трапилось?

Максим. В тому і справа, що нічого! Розумієш: нічого не трапилось!

Марина. Що?

Максим. Ми живі! І на нас ніхто не напав! Чисте небо, птахи співають. Пішли гуляти!

Марина. Сьогодні ж робочий день...

Максим. А ми наплюємо, і підемо гуляти. Така погода класна. Ну!

Марина. Давно не бачила тебе таким...

Максим. Та це ж щастя: прокинутися вранці і відчути, який ти живий, теплий. І ти жива, і ти поруч. І це небо, і птахи. Треба негайно насолоджуватися життям. А потім - все інше. Нумо!

Марина. А котра година?

Максим. Майже десята вже. Я ж кажу – все проспий!

Марина. Ой, сьогодні ж середа?

Максим. Ну?

Марина. В мене індивідуальний об одинадцятій! І мені ще в порядок себе привести. *(бере смартфон)* Що ж таке... Будильник, не спрацював, ніяк не розберуся з ним.

Максим. Відміни!

Марина. Ні-ні, не можу. Давай краще ввечері кудись...

Максим. Ага, ввечері ти будеш втомлена... І ввечері в мене пара переговорів з іноземцями...

Марина. Ну, от, бачиш...

Максим. Тобто, працюємо? Ну, тоді до роботи! Теж непогано! До роботи!!! *(йде, щось наспівуючи)*

Марина. *(дивиться йому вслід з посмішкою)* Максе!

Максим. *(повертається)* Що?

Марина. Нічого... Просто хотіла ще раз тебе побачити, а то зараз розбіжимося на весь день.

Максим. *(нахиляється до неї і цілує)* Привіт, мила!

Марина. Привіт! *(проводить рукою по його волоссю)* А тепер – до роботи!

Обидва щасливо посміхаються.

Стрічка новин

17 лютого

Міноборони Британії оприлюднило можливі напрями вторгнення російської армії в Україну

Литва перевела частину співробітників посольства з Києва до Львова

Українські військові відпрацювали ведення бою з використанням Байрактарів та Джавелінів

18 лютого

Путін підписав указ про призов росіян із запасу на збори

Посольство Британії тимчасово переїздить до Львова

19 лютого

Байден: Я впевнений, що Путін вже ухвалив рішення про вторгнення в Україну

Росія склала списки тих, кого треба арештувати чи вбити в Україні при вторгненні – данні ЗМІ

20 лютого

Американська розвідка стверджує, що командири РФ вже отримали наказ про вторгнення

Франція радить своїм громадянам покинути Україну

21 лютого 2022

Путін підписав указ про визнання незалежності Донецької та Луганської «республік»

Прем'єр Польщі прирівняв рішення Путіна до агресії проти України

Глава дипломатії ЄС пообіцяв рішучу реакцію на дії Росії

22 лютого 2022

Зеленський підписав указ про призов резервістів

Росія евакуює своїх дипломатів з України

Путін отримав згоду російського парламенту використовувати армію на Донбасі

Київ розглядає розрив дипвідносин із Росією – Зеленський

США вивозять дипломатів з України до Польщі

Сцена 7

Марина, Максим, Тася говорять по месенджеру.

Тася. Так, батьки, швидко збирайте речі, і до мене! Більше ніяких відмазок!

Максим. Ми вже зібрали. Мама два дні цим займалася. Ти б бачила ці чемодани!

Марина. Нічого, ми ж у разі чого не полетімо, а в автобус з таким візьмуть спокійно. І май на увазі, я взяла лише найнеобхідніше.

Максим. Я і не сумніваюся.

Марина. Якщо тобі щось не подобається, займайся цим сам. Або можеш викинути частину своїх речей.

Тася. Так, тихо! Брейк! Зібрали - і добре. Давайте сплануємо маршрут.

Марина. Доню, не так швидко. В мене наприкінці цього тижня концерт. От відіграємо – тоді і поговоримо.

Тася. Я щось не розумію. Ви новини читаєте?

Марина. Читаємо. Точніше, батько твій читає і мені основне розповідає.

Тася. І нічого не засмучує?

Марина. Слухай, ти не уявляєш. Воно, коли слухаєш це, – дійсно дуже страшно виглядає. Але якщо просто вийти на вулицю, зайнятися якоюсь справою... все зовсім інакше.

Максим. Головне – не панікувати. І тут ніхто, між іншим, не панікує, щоб ти розуміла.

Марина. Люди живуть своїм звичайним життям.

Максим. Тільки зброю всю розкупили.

Марина. Не лякай її!

Максим. Я тебе прошу! Щоб ти розуміла, що в нас за народ: зараз тут найдефіцитніший товар – зброя.

Тася. Ти теж купив?

Максим. Я - ні. Але у темі: почитав, як і що. Але там дуже багато заморочок, купу дозволів треба зібрати. Тобто десь на місяць процес розтягнеться. Я прикинув, що зараз немає сенсу заводитися. І досить дорого, до речі.

Тася. Отже. Війна на порозі. Ви в мене беззбройні. І їхати до мене не бажаєте.

Марина. Так.

Максим. Ні.

Тася. Гаразд. Тоді я приїду до вас.

Максим. Ей! Ні! Ні!

Марина. Маячня!

Тася. Чого це?

Максим. Це небезпечно, по-перше...

Тася. Тобто для вас безпечно, а для мене – ні?

Марина. Слухай, ти у Лондоні. Чудове місто. Чудовий університет. Будь ласка, цінуй ці можливості, і не роби дурниць.

Тася. О! І квитки на автобус є, недорогі. З пересадкою, дві доби їхати, але...

Максим. Слухай, ну серйозно! Ну що ти робиш! Два дні сюди, два туди. Купа грошей, згаяний час. Пропуск занять. Краще ми тут свої справи підгонимо, - і до тебе!

Тася. Блін!

Марина. Хто там в тебе?

Тася. В сенсі?

Марина. Ти кудись погляди кидаєш весь час. Там хтось є?

Тася. Є... Є-є... Гаразд... Іди сюди! Покажу тебе. Знайомтеся, це Марк. Марк, це мама і тато.

Максим. Добрий вечір. Максим.

Марина. Ти б попередила! *(Максиму)* Так, тримай смартфон, не показуй мене, я не в формі.

Тася. Мамо! Ну, не треба! Будь ласка, повернися.

Максим. Ну, що ти робиш? І що мені робити?

Марина. Ну, добре-добре... Марк, дуже приємно познайомитися. Марина.

Тася. Ми планували все це після заручин. Але вже вийшло як вийшло...

Марина. Заручин? І ти мовчала???

Марк. Ну, заручини у нас наприкінці тижня, двадцять шостого. Між іншим, якщо б приїхали, якраз потрапили би на подію. Тася хотіла вам такий сюрприз.

Марина. Тасю, як ти могла?

Тася. Не хотіла передчасно, щоб не наврочити.

Максим. В кого ж ти така скритна, доню!

Марина. *(дивиться на Максима)* Дійсно, в кого? Діточки, я така щаслива за вас! Оце так подарунок!

Марк. Я міг би за вами приїхати, щоб не відволікати Марину від занять, але вона не відпускає.

Максим. І правильно робить!

Марина. Тасеньку, ти мене трохи приголомшила, навіть не знаю, що сказати *(втирає сльозу)*.

Максим. Гей, Маринчик, не треба!

Марина. Я така щаслива! Така... Вибачте, Марк *(йде з кімнати)*

Максим. Ну, от...

Тася. Гарзд, йди до мами. Пізніше зізвонимося. З вами все зрозуміло.

Максим. Пока-пока! Радий за вас, діти! Приємно познайомитися, Марк!

Стрічка новин

23 лютого

Верховна Рада ввела в Україні надзвичайний стан

Американська розвідка повідомила, що наступ Росії станеться найближчим часом

Іспанія рекомендує громадянам покинути Україну

Росія зігнала до України практично весь флот, який має потенціал вторгнення

РФ нарощує сили на кордоні з Харківщиною і купила 45 тисяч пакетів для трупів

Сцена 8

Марина вдома, читає книгу. Входить Максим у вуличній одежі.

Марина. Ого, привіт! Ти чого вриваєшся?

Максим. Слухай! Пам'ятаєш, ми говорили про інтуїцію?

Марина. Ну?

Максим. Йшов зараз з роботи, і мене накрило!

Марина. Що?

Максим. Треба їхати!

Марина. Коли?

Максим. Сьогодні! Негайно. Тільки речей беремо по мінімуму. Оце все не годиться.

Марина. Зажди! А мій концерт? Ми зараз поїдемо, а нічого не відбудеться поганого, приміром. І що? Як мені потім людям у очі дивитися?

Максим. Щось вигадасмо. Скажеш, що з'явився терміновий проект. Доопрацюєш дистанційно з ними, і виступлять без тебе у разі чого...

Марина. А твій проект?

Максим. Теж спробую дистанційно. Не переймайся.

Марина. Ти впевнений?

Максим. Так. Але нам треба стільки багажу, щоб почуватися мобільними у дорозі.

Марина. Тобто?

Максим. Тобто якщо нас десь затримають або висадять у чистому полі, щоб ми могли все це нести, а не були заручниками цих речей.

Марина. Ммм... Навіть не знаю. А навіщо нас висаджувати у чистому полі?

Максим. Це приміром. Всяке може бути. Хтось десь зламався. А тут зима, а ми піти нікуди не можемо.

Марина. Тоді все треба перепакувати. Ти допоможеш?

Максим. Ну, звісно.

Марина. А куди ми в такий час? Зараз вже дев'ята. Поки зберемося, буде за північ. І куди ти пропонуєш їхати взагалі?

Максим. На Львів. Є автобуси на дванадцяту ночі...

Марина. Не встигнемо...

Максим. І на шосту ранку.

Марина. На шосту можна... А квитки?

Максим. Квитки є, я перевіряв.

Марина. А що у Львові?

Максим. Нічого. Там видно буде. Може, там зависнемо трохи і повернемося. Може, до Тасі...

Марина. Тоді вже поїхали до Тасі! Може, ще й на заручини встигнемо, уяви!

Максим. Так, було б круто... Подивимося...

Марина. Тоді вперед! Тримай цей чемодан, викидай все на постіль. І принеси тоді твій похідний рюкзак, краще його візьмемо.

Максим. Добре. *(йде)*

Марина. *(навздогін кричить)* Куртку зніми! І перевдягнися поки!

Голос Максима. Саме цим і займаюся!

Марина. *(кричить)* Тасі не говори! Може, приїдемо, буде сюрприз!

Голос Максима. Добре!

Стрічка новин

24 лютого (ніч)

Зеленський звернувся до громадян Росії

Тимчасово закриваються аеропорти в Харкові, Запоріжжі, Дніпрі; всі поточні рейси скасовано

Росія закрила повітряний простір на кордоні з Україною

Сцена 9

Марина і Максим збирають речі.

Марина. Ну, ось. Цей рюкзак готовий. Тут тільки твої речі, зрозумів?

Максим. Ок.

Марина. А в моєму - мої.

Максим. Легко запам'ятати.

Марина. Що там в новинах, не дивився?

Максим. Ми скликаємо Радбез ООН.

Марина. Це через визнання Донбасу?

Максим. Ага.

Марина. А сенс? Там же Росія, і нічого проти не зробиш.

Максим. Ну, все одно важливо всі майданчики використовувати. Нехай всі бачать, як вони брешуть.

Марина. Хіба що...

Максим. Ще аеропорти позачиняли в Харкові, Дніпрі і Запоріжжі...

Марина. А вони ще працювали?

Максим. Працювали. Дехто літав. На Турцію, на Єгипет...

Марина. Турція... Я б там ще раз із задоволенням...

Максим. І ще... Раша закрила повітряний простір на всьому кордоні з Україною.

Марина. Це коли?

Максим. Зараз, з годину, може.

Максим і Марина переглядаються.

Марина. А квитки на автобус ще є?

Максим. Були. Зараз перевірю.... Шукає у смартфоні. Блін... Інтернет ніби впав. Зараз роутер перемкну (*йде*)

Марина. (*оглядає речі і підтягує багаж одне до одного*) Ніби все...

Максим. (*входить*) Слухай, а немає вай фаю. Ти знаєш, казали, що перед наступом вони перш за все будуть зв'язок глушити. Блін!...

Марина. А котра зараз?

Максим. Майже п'ята... Треба вже таксі викликати насправді.

Марина. Ти перемкнися на мобільний інет поки.

Максим. Якраз намагаюся. Тааак... він теж не працює. Мені це геть не подобається...

Марина. Спокійно. Ми ж зібрані?

Максим. Так.

Марина. То можемо їхати?

Максим. Так. Викликаю таксі. Тільки газ перекрию про всяк випадок. *(йде)*

В цей момент стає чутно сильний гуркіт, ніби дуже потужні постріли і віддалені вибухи. Максим повертається у кімнату.

Марина. *(дивиться на нього)* Це... воно?

Гуркіт стає частішим.

Максим. *(після паузи)* Так. Воно. Почалося...

Вони завмирають і дивляться у вічі одне одному. Дивляться мовчки довго-довго.

Німа сцена.

Тільки гуркіт і грім вибухів стають все гучніше, гучніше і гучніше, ніби завповнюють собою весь простір.

Стрічка новин

24 лютого

Путін почав війну

Майже у всіх містах України чутні вибухи

Зі сторони Росії Україну обстрілюють ГРАДами

Танки заходять в Україну з Білорусі

В Україні введено воєнний стан

Харків-Умань

Березень- квітень 2022

Дійові особи

Максим

Марина - його дружина

Тася – дочка Марини та Максима

Марк – наречений Тасі